

Inngrep i kvinnens integritet Noen korte tanker

Med min bakgrunn som gynekolog og fødselslege er det naturlig å snakke om kirurgi.

Hva har dette med integritet å gjøre? Store norske leksikon definerer integritet som ”uskadd og bevart i sin helhet”.

1. påstand:

Kirurgi påfører skader.

Disse blir akseptert og godtatt fordi man ved å operere på et menneske ønsker å avhjelpe og bidra til at vedkommende blir frisk igjen. Vi utsetter pasientene våre for ytterlige traume, stress og ikke minst risiko for komplikasjoner. Leger som utfører operasjoner finner sin legitimasjon i målet å behandle sykdom eller traume til pasientens fordel. Selv om dette ville bety og skade vedkommende og vel vitende at resultatet muligens ikke blir det optimale.

Hva skjer med oss? Kroppen prøver å reparere såret. I tilhelingsprosessen dannes arrvev. Ofte nesten usynlig, men likevel der. Arrvev er ikke originalen, det er en erstatning, kroppens reserveløsning. Arrvev har ikke samme funksjonsevne. Det mangler elastisitet, det krymper over tid, blir enda stivere og medfører (avhengig av sted) ubevegelighet og funksjonshemming. Arrvev vokser dessuten uregelmessig og ukontrollerbart.

2. påstand:

Lengselen etter individualitet er like sterk som streben etter skjønnhet.

Menneskets ønske om å etterstrebe et skjønnhetsideal og fremstå som attraktivt (altså tiltrekkende) er ikke noe nytt. Dette fenomenet fantes fra menneskets begynnelse av, og må godtas som en naturlig egenskap som i større eller mindre grad bor i hver og en av oss.

Samtidig kjenner vi ønsket om å bli sett som individ. Den store franske anatomen Bichat (1771-1802) sa: *”Hvis alle var kastet inn den samme formen, så ville det ikke finnes noe som skjønnhet. Hvis alle våre kvinner skulle bli så vakkert som Venus av Medici, ville vi bli fascinert i en periode; men vi ville etter kort tid lengte etter variasjon. Og så snart vi hadde oppnådd variasjonen, så ville vi ønske å se noen egenskaper enda mer fremhevet enn den vanlige standarden.”*

”Variatio delectat = variasjon gir glede” er et gammelt latinsk ordtak som latinlæreren min følte passet til meg. Sannheten er at perfektjonisme er kjedelig.

Ved å tillate våre små avvik fra det normale gir vi oss, våre nærmeste og samfunnet muligheten å være mangfoldig, tolerant og inkluderende. Å lære å leve med våre og andres feil og utilstrekkeligheter lar oss vokse og modne og gir rom til å utvikle toleranse overfor oss selv og våre medmennesker.

For å få til et best mulig utseende er mennesket (og ikke bare kvinner) villig å påta seg mange ubekvemmeligheter, til og med kirurgi.

De aller fleste barn er født hel og fin, uskadd med bevart integritet. De vokser opp til individer med egen og enestående personlighet. Ved å omforme kroppen med kirurgi påfører vi skader, vi kompromitterer vår helhet og angriper vår medfødte integritet.

En gang gjort, er det ingen vei tilbake, uansett motivasjon (om det gjelder å gjenopprette utseende eller funksjon etter ulykke eller sykdom, om målet er å tilstrebe et skjønnhetsideal eller følge gamle tradisjoner).

Vi kvinner bør være mer stolte av vår individualitet og våre indre kvaliteter, og heller kreve å bli sett som enestående personlighet enn å gi etter fristelsen å forandre det ytre.

Jeg skal slutte med en tysk forfatter, Eugen Roth (1895-1976), som sa: ***"Skjønt er det som betraktes med kjærlighet"***.

Christina Duwe
president Molde Soroptimistklubb